

med dagsværdi udtrykket "virkelig verdi" og i internationale regnskabsstandarder "fair value".

Opgørelsen af dagsværdien er en proces, der tilsigter at finde den reelle salgsværdi af aktiver og forpligtelser. Processen beskrives i *stk. 1, 2. - 4. pkt.* Kan der ikke konstateres en salgsværdi på et velfungerende marked, og kan der ikke beregnes en rimeligt pålidelig tilnærmet salgsværdi for aktiver eller forpligtelser eller disses enkelte bestanddele, skal de finansielle aktiver og forpligtelser måles efter hovedreglen for måling af aktiver og forpligtelser i forslagens § 36, dvs. henholdsvis kostpris og nettorealiseringsværdi.

Dagsværdi er således ikke et fast målegrundlag, men snarere en målsætning og proces, der gennemføres af virksomheden for at nå frem til det mest relevante – og samtidig efter omstændighederne mest pålidelige – målegrundlag for aktivet henholdsvis forpligtelsen.

Skal aktiver og forpligtelser måles til dagsværdi, benyttes salgsværdien på markedet, hvis markedet er velfungerende. For mange finansielle aktiver og forpligtelser eksisterer velfungerende markeder – f.eks. en fondsbørs eller en autoriseret markedsplads – som løbende fastsætter værdier for disse. Det gælder bl.a. for aktivernes vedkommende børsnoterede aktier og obligationer, fastforrentede pantebreve, valutabelholdninger, futures og optioner. For forpligtelsernes vedkommende er der navnlig tale om obligationslån, fastforrentede pante- og gældsbreve, "commercial papers", futures og optioner og forpligtelser til at levere råvarer, der er noteret på en varebørs.

I de situationer, hvor der ikke eksisterer et velfungerende marked, skal virksomheden efter bedste evne benytte alternative grundlag til at måle værdierne til tilnærmet salgsværdi. Det er ikke muligt éntydigt at pege på den bedste metode, men et finansielt instrument vil f.eks. ofte kunne måles til en diskonteret værdi med enten markedsrenten (nutidsværdien) eller den fastsatte rente (matematisk kursværdi) som diskontingsfaktor. For finansielle virksomheder, f.eks. forsikringsvirksomheder, der ikke er omfattet af forslaget, består anerkendte metoder, der i visse sammenhænge kan anvendes på virksomheder omfattet af lovforslaget. En nærmere regulering af dagsværdi-begrebet bør ske ved udstedelse af standarder, jf. forslagens § 136.

Virksomhedens obligationsgæld vil skulle reguleres til dagsværdi i de tilfælde, hvor virksomheden har til hensigt at opnå gevinster ved løbende konvertering af lånene. Har virksomheden ingen overvejelser om at opnå gevinster ved konvertering, er der ikke tale om

en handels- eller spekulationssituation. Gældsforpligtelsen skal i stedet reguleres til amortiseret kostpris efter *stk. 2.*

Stk. 2 fastsætter ligeledes som nyt, at de finansielle aktiver, som virksomheden agter at beholde til udløb, efter første indregning måles til amortiseret kostpris. Finansielle forpligtelser, som virksomheden ikke vil indfri, videresælge eller frigøre sig fra inden forpligtelsens fastsatte udløb, skal efter første indregning ligeledes måles til amortiseret kostpris. Se definitionen heraf i bilag 1, D, nr. 1.

Kravet om måling til amortiseret kostpris retter sig primært mod finansielle anlægsaktiver og langfristede forpligtelser. Metoden indebærer, at et finansielt aktiv indregnes til anskaffelsesprisen med tillæg eller fradrag af de værdibevægelser, der fremkommer som følge af forkortelsen af restløbetiden. Dette vil betyde en løbende indregning af kursgevinst eller -tab fra det finansielle aktivs aktuelle værdi på anskaffelsestidspunktet op til eller ned mod kurs pari på tidspunktet for aktivets udløb. Normalt – som også fremhævet af IAS 39 – beregnes bevægelserne på basis af en konstant effektiv rente. De årlige ændringer af kursværdien som følge af løbetidsforkortelsen (matematisk kursregulering) opgøres på grundlag af anskaffelsesbeløbet, som hvert år reguleres i takt med forkortelsen af restløbetiden.

Hvor der ikke forekommer sådanne værdibevægelser, f.eks. i værdipapirer med variabel rente, er beregningen ukompliceret, fordi der ikke skal tillægges eller fradrages værdibevægelser. Her bliver der i realiteten tale om måling til kostpris eller nettorealiseringsværdi. For f.eks. kortfristede tilgodehavender fra salg eller tjensteydelser vil kravet om amortiseret kostpris ikke medføre reelle ændringer i gældende regnskabspraksis.

Det forudsættes naturligvis, at afdrag og nedskrivninger – altså udover en nedadgående værdibevægelse som følge af værdiforskellen på tidspunkterne for anskaffelse og udløb – fragår et finansielt aktivs værdi, jf. her definitionen i bilag 1, D, nr. 1.

Dette kan illustreres ved anskaffelse af obligationer, hvor obligationer med en nominel rente under den effektive markedsrente handles til kurser under pari, uanset de indfries til pari. Omvendt handles obligationer med en nominel rente over den effektive markedsrente til kurser over pari. Frem mod tidspunktet for udtrækning vil kursen med uændret effektivt renteniveau gradvis nærme sig pari og det er denne kursregulering, der skal opgøres og indregnes hvert år efter metoden i forslaget. Der foretages her en op- eller